

Libris.RO

Respect pentru români și cărți
JENNIFER L. ARMENTROUT

OPAL

Seria LUX • Cartea a treia

Traducere din limba engleză și note de
CLAUDIA ROXANA OLTEANU

GRUPUL EDITORIAL CORINT

CAPITOLUL 1

Nu ștui exact ce m-a trezit. Vântul șuierător al primului viscol puternic din acel an se potolise în timpul nopții, iar în cameră mea era liniște. M-am răsucit pe o parte și am clipit.

Niște ochi de culoarea frunzelor pline de rouă se uitau fix la mine. Ochi straniu de familiari, dar șterși în comparație cu cei pe care îi iubeam.

Dawson.

Mi-am strâns pătura la piept, m-am ridicat încet și mi-am dat la o parte părul încurcat de pe față. Poate că totuși visam, fiindcă altfel nu aveam nici cea mai vagă idee de ce Dawson, fratele geamăn al băiatului de care eram îndrăgostită la culme, ba chiar nebunește, stătea pe marginea patului meu.

— Hmm, ce... s-a întâmplat ceva?

Tușisem puțin să-mi dreg vocea, dar glasul meu a sunat răgușit, de parcă aş fi încercat să am o voce sexy și, după părerea mea, aş fi eşuat jalnic. Urletele mele de când domnul Michaels, iubitul psihotic al mamei mele, mă ținuse încuiată în cușca din depozit încă îmi mai afectau vocea și după o săptămână.

Dawson a privit în jos. Genele dese și mătăsoase îi umbreau pomeții înalți și ascuțiți, mai palizi decât ar fi trebuit să fie. Dacă mă întrebai pe mine, Dawson era cam razna.

Mi-am aruncat o privire spre ceas. Era aproape șase dimineață.

— Cum ai intrat aici?

— Am intrat singur. Mama ta nu e acasă.

Dacă ar fi fost altcineva, chestia asta m-ar fi îngrozit, dar de Dawson nu îmi era frică.

— E înzăpezită la Winchester.

A dat din cap.

— Nu puteam să dorm. N-am dormit.

— Deloc?

— Deloc. Iar Dee și Daemon sunt îngrijorați din cauza asta.

Se uita la mine de parcă ar fi vrut să înțeleg ceva ce nu putea el să exprime prin cuvinte.

Tripleții – la dracu' toată lumea – era încordată, aşteptând ca din clipă în clipă să-și facă apariția cei din Ministerul Apărării, după ce Dawson scăpase din închisoarea lor pentru luxeni. Dee încă nu își revenise după moartea iubitului ei Adam și după întoarcerea scumpului ei frate. Daemon încerca să fie alături de el și să îl supravegheze. Și, cu toate că până acum nu năvălise nicio trupă de mascați, niciunul dintre noi nu era relaxat.

Parcă era prea multă liniște, ceea ce de obicei nu mirosea a bine.

Uneori... uneori mi se părea că ni s-a pregătit o capcană, iar noi am intrat fix în ea.

— Ce-ai mai făcut? am întrebat eu.

— M-am plimbat, a răspuns el, uitându-se pe geam. Nu m-am gândit niciodată că o să mai fiu vreodată aici.

Toată faza astă prin care trecuse Dawson și chestiile pe care a fost obligat să le facă erau aşa de oribile, încât nici nu-mi venea să mă gândesc la ele. Simțeam o durere surdă în piept. Am încercat să nu mă mai gândesc, fiindcă atunci când se întâmpla asta, îmi venea imediat în minte că și Daemon ar fi putut să se afle în această situație, iar asta nu puteam să suport.

Dar Dawson... Avea nevoie de cineva.

Mi-am dus mâna la gât și am strâns pandantivul familiar de obsidian.

— Vrei să vorbim despre asta?

A scuturat din nou din cap, iar șuvițele rebele de păr i-au acoperit ochii. Avea părul mai lung ca al lui Daemon – și mai creț – și probabil că era cazul să se tundă. Daemon și Dawson erau identici, dar în momentul astă nu semănau deloc, și asta nu numai din cauza părului.

— Îmi amintești de ea – de Beth.

Habă n-aveam ce să răspund la asta. Dacă o iubea măcar pe jumătate din cât îl iubeam eu pe Daemon...

— Știi că trăiește. Am văzut-o.

Privirea lui Dawson a întâlnit-o pe a mea. În adâncul ochilor lui era o mare de tristețe și de taine.

— Știi, dar nu mai e la fel.

A făcut o pauză și a lăsat capul în jos. La fel ca și lui Daemon, părul îi aluneca mereu pe frunte.

— Tu... îl iubești pe fratele meu?

Mă dorea sufletul de tristețea din vocea lui, de parcă nu mai avea nicio speranță că va putea iubi din nou, de parcă nici n-ar mai crede în iubire.

— Da.

— Îmi pare rău.

M-am tras înapoi și am scăpat pătura din mâna.

— De ce îți pare rău?

Dawson a ridicat capul și a oftat obosit. Apoi, mișcându-se mai repede decât credeam că ar fi putut să-o facă, și-a trecut degetele peste pielea mea – peste urmele rozalii care încă se mai vedea în jurul încheieturilor mele, lăsate de cătușe.

Uram urmele alea, nu-mi doream decât să dispară cât mai repede. De câte ori le vedeam, îmi aminteam de durerea pe care onixul mi-o provoca atunci când îmi atingea carnea. Fu-sese deja destul de greu să-i justific mamei vocea mea distrusă, ce să mai spun și de apariția neașteptată a lui Dawson. Fața pe care a făcut-o când l-a văzut pe Dawson cu Daemon înainte să înceapă viscolul a fost destul de amuzantă, deși părea bucurioasă că „fratele fugar” se întorsese acasă. Dar chestiile astea de la mâini a trebuit să le ascund, purtând numai tricouri cu mâne că lungă. Asta mergea în lunile reci, dar n-aveam idee cum o să le ascund vara.

— Și Beth avea urmele astea când am văzut-o, a spus încet Dawson, retrăgându-și mâna. Devenise din ce în ce mai pricepută la evadări, dar ei o prindeau mereu, și întotdeauna avea semnele astea. Dar ea le avea la gât.

Simteam că îmi vine să vomit, aşa că am înghițit în sec. În jurul gâtului? Nici nu puteam...

— O vedea... o vedea des pe Beth?

Ştiam că le dăduseră voie să se vadă cel puțin o dată, atunci când i-au ținut prizonieri în închisoarea MA-ului.

— Nu știu. Nu prea aveam noțiunea timpului. La început știam cât timp trecuse, de la oamenii pe care mi-i aduceau. Eu îi vindecam și, dacă... supraviețuiau, puteam să număr zilele până când se termina totul. Patru zile.

A început iar să se uite pe fereastră. Printre draperiile date la perete nu se vedea decât cerul întunecat și crengile pline de zăpadă.

Responză Nu le plăcea deloc când se termina.

Cred și eu. MA-ul – sau Daedalus, grupul călaș care se pare că face parte din MA – își făcuse un scop din a folosi luxenii pentru a face mutații oamenilor. Uneori funcționa.

Alteori nu.

Mă uitam la Dawson și încercam să-mi amintesc ce îmi povestiseră Daemon și Dee despre el. Dawson era cel mai simpatetic dintre ei, amuzant și fermecător – echivalentul masculin al lui Dee și opusul fratelui său.

Dar acest Dawson era altfel: posomorât și distant. Nu numai că nu vorbea cu fratele lui, din câte știam eu, dar nu voia să spună nimănui ce îi făcuseră. Matthew, gardianul lor neoficial, considera că nu e bine să insiste.

Dawson nu a vrut să spună nici cum a scăpat. Eu bănuiam că doctorul Michaels – nenorocitul călaș de șobolan mincinos – ne trimisese pe noi după cai verzi pe pereți, să-l căutăm pe Dawson, ca să aibă el timp să plece dracului din Dodge și apoi „i-a dat drumul” lui Dawson. Era singura variantă logică.

Cealaltă variantă care îmi trecea prin minte era mult, mult mai sumbră și mai infamă.

Dawson s-a uitat la mâinile lui.

— Daemon... Te iubește și el?

Am clipit repede, adusă din nou în prezent.

— Da, aşa cred.

— Îți-a spus el?

Nu cu prea multe cuvinte.

— Nu a spus-o direct. Dar cred că mă iubește.

— Ar trebui să-ți spună. În fiecare zi. Dawson și-a dat ușor capul pe spate și a închis ochii. N-am mai văzut zăpadă de aşa mult timp, a spus el, aproape în şoaptă.

Am căscat și m-am uitat și eu pe geam. Viscolul călaș venit din nord-est, pe care l-a anticipat toată lumea, lovise colțisorul

ăsta de lume și tot weekendul și-a bătut joc de Grand County. Școala fusese închisă luni și azi, iar la știrile de aseară spuneau că până la sfârșitul săptămânii abia dacă o să se termine deszăpezirea. Viscolul ăsta nu putea să pice mai bine de atât. Măcar aveam la dispoziție o săptămână întreagă să ne gândim cum facem cu Dawson.

Nu putea să apară pur și simplu la școală.

— Eu n-am văzut în viața mea o zăpadă ca asta, am spus. Eu sunt din nordul Floridei și am prins niște amărâte de ploi înghețate, dar niciodată chestia asta albă și pufoasă.

Pe fața lui a apărut un zâmbet slab și trist.

— Când o să iasă soarele, o să fie superb, o să vezi.

Nu mă îndoiesc. Totul o să fie alb.

Dawson a sărit din pat și a răsărit brusc în cealaltă parte a camerei. O clipă mai târziu am simțit gădilătura caldă din ceafă și inima a început să-mi bată mai tare. El și-a ferit privirea.

— Vine fratele meu.

Nu au trecut mai mult de zece secunde și Daemon a apărut în ușa dormitorului meu. Cu părul răvășit după somn, cu pantalonii de pijama de flanel boțîți. Fără tricou. Un metru de zăpadă afară, iar el tot pe jumătate dezbrăcat.

Eram gata să-mi dau ochii peste cap, numai că nu puteam să mi-i desprind de pe pieptul lui... și stomac. Era cazul să începă și el să poarte tricou.

Privirea lui Daemon s-a mutat de la fratele lui la mine și apoi iar spre fratele lui.

— Ați făcut petrecere peste noapte? Și nu m-ați invitat și pe mine?

Fratele lui a trecut încet pe lângă el și a dispărut pe hol. Câteva secunde mai târziu, s-a auzit închizându-se ușa de la intrare.